

Неймовірний медо-
вий аромат рознісся на-
вкруги, і всі, хто його
відчував, зупинялися:
карети, вози, торговці
й мандрівники. Проте всі
бажали купити не горщечок меду, а шма-
точок пляцка. А той був важкий, воло-
гий і липкий, адже старенька поклала
в тісто не лише моркву й волоські го-
ріхи, а й меду не пошкодувала. Тож ба-
буся стала торгувати пляцками, і розхо-
дилися вони так добре, що незабаром
вона облаштувала ще одну пасіку. Від-
тоді, коли хтось питає, де б купити смач-
ного пирога, йому відповідали: «Авжеж,
у Лісі Медового Пляцка!»

Отже, настав ранок. Пташки цвірінь-
кали, розповідаючи одна одній про сни,
що бачили вночі. Як завжди, кожна ба-
жала вразити товаришок своєю історією,

тож незабаром гомін став таким гучним, що дідусь Сойка не витримав і закликав пернатих сусідок заспокоїтися. Він коротко і пронизливо свиснув...

Пані Дикій Свинці вельми подобалося, що дідусь Сойка терпіти не може галасу. Від цього пташиного цвірінькання її діточки прокидалися зарано, а це, як відомо всім батькам, НЕ ЙДЕ їм на користь. Дика Свинка з бурчанням посовалася на ліжечку з листя та сонним поглядом обвела діточок-веприків, що притулилися до неї. «...Два, три, чотири», — утомлено

порахувала вона. Усі тут.
Не встигла Свинка навіть
додумати цієї фрази, як
знову заснула.

Але в листі спали вже не
всі. Руфуса немає. Він добряче
виспався й виліз із лігва. Веприк поні-
жився під ранковим сонечком, схрумав
качан кукурудзи, поганявся за метели-
ком Фредом, разів сто пробігся повале-
ним стовбуром дерева, намотав тисячу
кроків, спробував зробити стійку на го-
лові й кілька асан із йоги, а тепер нетер-
пляче прислухався, коли пан Зозуля ого-
лосить час.

ПОТРІБНИЙ час. Веприку
аж свербить — так хо-
четься до своїх друзів,
яких батьки, порадив-
шись і дійшовши од-
ностайного висновку,

відпускають гу-
ляти не раніше ніж
по дев'ятій.

— Сім, вісім,
дев'ять, — рахує
Руфус за паном Зозулею. — Так!

Веприк радісно підстрибнув і чкур-
нув собі.

Що може бути ліпше? Нині Руфусу
навіть не доведеться забігати до Флори,
Міккеля та Поппі й кликати їх погра-
тися. Ні, на сьогодні вони призначили
зустріч. Таємну зустріч!

Руфус так і підстрибує від нетерплячки.

— Ю-ху! — І він зробив сальто.

— Тільки погляньте на
нього, — похитав головою
Міккель, вигулькнувши
на стежці перед веприком.

— Прямуєш на таємну зу-
стріч? Тепер про це весь Ліс
Медового Пляцка знає.

